022| Ἵνα τί ἡ Ψυχὴ ὑμῶν θλίβεται καὶ πληροῦται πικρίας;

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/022-ἵνα-τί-ἡ-ψυχὴ-ὑμῶν-θλίβεται-καὶ/

Ἐγῶ μεθ’ ὑμῶν Εἰμί καὶ πᾶσα ἐν τοῖς ἔργοις ὑμῶν θυμηδία καὶ βάσανος πρὸς Ἐμὲ ἀποτεινομένη εἰς χαρὰν μετατρέπεται. Πάσας ὑμῶν τὰς ἐλπίδας πρός Με ἀναθέτοντες, ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι αὗται εἰς πλήρη τῶν πόθων ὑμῶν ἐκπλήρωσιν μεταβληθήσονται, ὡς Ἐγὼ οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ εὐμεταβλήτου ἐκπορεύομαι, **ἀλλ’ ἐκ τοῦ Κόσμου τοῦ Αἰωνίου, ἔνθα πᾶσα λύπη καὶ στεναγμὸς καταπαύει.** Οὐ δὲ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων πορεύομαι, ἵνα τὰς θλίψεις αὐτῶν ἐπαυξήσω, **ἀλλ’ ἵνα ἐν μέσῳ τῶν θλίψεων τούτων τὴν ἐκ τοῦ Κόσμου Μου χαρὰν εἰς τὰς ἀλγούσας αὐτῶν ψυχὰς μεταδώσω.**

Ὡς Ἐγὼ πᾶσαν ἀπ’ Ἐμοῦ θλίψιν ἀποσκορακίζω καὶ τοὺς πιστεύοντάς Με ἐν τῇ πίστει αὐτῶν τὸν σπόρον τῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας **διὰ μέσου τῶν θλίψεων αὐτῶν καλλιεργῶ,** ἵνα πᾶσα ἐπ’ αὐτοὺς πρὸς δοκιμασίαν πικρία εἰς δενδρύλλιον εὐτυχοῦς ἐπιγνώσεως τοῦ προσγενομένου πρὸς τὴν τελειοποίησιν αὐτῶν καλοῦ ἀποβῇ.

Οὐ δὲ τοὺς ὑπ’ Ἐμοῦ ἐκλεγέντας τὸ κακὸν καταπνίξει, **ἀλλὰ μαστιγοῦν τὰ ἐκ τῆς ἀτελείας αὐτῶν προερχόμενα κακά,** ὡς τὸ πῦρ τὸν σίδηρον μεταβάλλον καὶ τὴν σκληρότητα αὐτοῦ μαλακῶνον, τὴν κακὴν αὐτοῦ φύσιν εἰς ἀγαθὴν καὶ πλήρως τὸν σκοπόν Μου ἐξυπηρετοῦσαν μετατρέψῃ. **Πᾶς δὲ ὁ πρὸς Ἐμὲ προσερχόμενος τὸ μὲν σῶμα καταπονεῖται καὶ ὑπὸ παντὸς ἐκ τοῦ κόσμου ἐξερχομένου μαστιγοῦται καὶ συνταράσσεται, ἵνα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ γιγαντώσῃ ἐν πάσῃ ἀρετῇ καὶ τῶν ἀγαθῶν προπονήσῃ διὰ πᾶν θέλημα, ὃ αὐτῷ προορίσω.**

Ἐγὼ δὲ τῶν πολεμίων καὶ ἀντιδίκων Μου, τῶν δοκιμαζόντων πᾶσαν σάρκα εἰς Ἐμὲ ἀνήκουσαν, οὐ πολέμιος καθίσταται, ἀλλὰ συνεργός, **ἵνα τὴν ψυχήν τοῦ δοκιμαζομένου ἀπελευθερώσω** ταχύτερον ἐκ τῶν τοῦ πόνου δεινῶν καί πάσης τῆς δοκιμασίας αὐτῆς πικρίας. Οὐ δὲ τοῖς πᾶσι προσέρχομαι πάντοτε, ἀλλ’ ἐκείνοις, οἳ μᾶλλον τῶν ἄλλων δοκιμάζονται ἐν ταῖς κακίαις τοῦ κόσμου διὰ τὴν Ἐμὴν ἐπιταγὴν καὶ πρόσταγμα. **Πᾶσα δὲ πρὸς αὐτοὺς διδομένη δοκιμασία καὶ θλῖψις δι’ Ἐμὲ δίδεται, ἵνα ἡ ζωὴ αὐτῶν ἐκλυθῇ ἀπὸ πάσης ἐπιβαρυνούσης αὐτοὺς καταλογῆς ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.**

Πάντα δὲ ὅσα προσεταξάμην αὐτοῖς ἐκπληρώσω καὶ οὐδὲ κεραία ἐξ αὐτῶν ἀπολείψεται, ἐὰν οὗτοι τὸν λόγον Μου ἀκούσωσι καὶ τῆς Φωνῆς Μου τὰ Ρήματα ἐνωτισθῶσι. **Παραβάντων δὲ τούτων τῶν Ἐντολῶν Μου καὶ τῶν διδομένων αὐτοῖς χαρισμάτων, ἡ ζωὴ αὐτῶν ἐν πικρίαις καὶ δεινοῖς τοῦ βίου τελευτήσει, διερχομένη ἐκ νέων δοκιμασιῶν, ἵνα τελείως ἀποκαθαρθῇ καὶ πρός Με πάλιν ἐπιστραφῇ ἐν τῇ τοῦ ἔργου Μου διαδοχῇ καὶ ἐξυπηρετήσει.**

Οὐ δὲ πρὸς πάντας τοὺς ἐν ἔργοις καὶ λόγοις ἐπαΐοντας συνευδοκῶ μένων, **ἀλλ' εἰς ἐκείνους μόνον, οὓς εἴτε ἐκ τοῦ Κόσμου Μου ἐξῆλθον καὶ πρὸς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ἵνα δοκιμασίαν ἔξουσι, εἴτε εἰς ἐκείνους, οὓς ἐκ γαστρὸς τῆς μητρὸς αὐτῶν ἐξελεξάμην διὰ τὴν τοῦ ἔργου Μου ἐξυπηρέτησιν.**

Πάντες δὲ οἱ ἀκούοντες τοῦ λόγου Μου δὲν συνιῶσιν ἐξ ἴσου τὰ ἐν αὐτῷ ἐγκρυπτόμενα, ἀλλ' ἄλλοι μὲν ταῦτα τηροῦντες ἐκ τῆς οὐσιώδους ἐννοίας αὐτῶν ἐκφεύγουσιν, ἄλλοι δὲ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ἀντιλαμβανόμενοι καὶ γινώσκοντες οὐ τηροῦσι τὰς ἐξ αὐτοῦ ἐξερχομένας ὑποθήκας, ἢ τηροῦσιν αὐτὰς οὐ πρὸς τὸ κοινόν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἴδιον καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν ὄφελος.

Ἐγὼ δὲ τοὺς πρός Με ἐλθόντας ἐν πάσῃ ὥρᾳ χρόνου καταμαρτυρῶ ὑπὲρ αὐτῶν διὰ πᾶν ὑπ' αὐτῶν ἐπιγενόμενον καλὸν ἐπ' ὠφελείᾳ αὐτῶν καὶ τοῦ σκοποῦ, ὃν εἰς αὐτούς ἀνέθεσα, ἀλλ' οὗτοι **οὐ μαρτυρήσουσι ὑπὲρ Ἐμοῦ ἐν στιγμαῖς κρίσεως, καθ' ἣν ἡ ζωή αὐτῶν ὑπὲρ Ἐμοῦ διακινδυνεύσει.**

Οὐδεὶς δὲ πρός Με προσέρχεται, ἂν μὴ τὴν εἰς αὐτὸν δοθεῖσαν ἐντολήν διατηρήσῃ. Ἐκεῖνοι δέ, οἵτινες δὲν ἐτήρησαν αὐτήν, ἢ παλινδρομικῶς ἐξέφυγον τῆς ὁρισθείσης εἰς αὐτοὺς δοκιμασίας, **ἐκ νέου εἰς τὸν κόσμον μεταστραφήσονται, ἵνα αὐτὴν κατὰ γράμμα διεξάγωσι καὶ τὰ πάντα ὑποστῶσι καὶ καταμαρτυρήσωσιν.** Ὁ δοκιμαζόμενος δὲ ὑπ' Ἐμοῦ οὐ τελείως τὸν κόσμον τοῦτον ἀφήσει, ἂν μὴ πάσας τὰς ἀνατεθείσας εἰς αὐτὸν ὑποχρεώσεις ἄχρι τέλους ἐκπληρώσει.

Διὰ τοῦτο δὲ συνιστῶ καὶ ἐπιβάλλω εἰς πάντα συνακολουθοῦντα Με, ἵνα μὴ τῆς διαχαραχθείσης αὐτοῦ ὁδοῦ ἐξέλθῃ καὶ ἄλλην συντομωτέραν ὁδὸν ἀκολουθήσῃ, ἵνα πρὸς τὸ τέλος ταχύτερον καταφθάσῃ, διότι πρὸ τοῦ τελικοῦ τέρματος εἰς αὐτὴν καὶ πάλιν ἐπιστραφήσει, ἵνα τὴν ὁρισθεῖσαν κυρίαν ὁδὸν μέχρι τέλους βαδίσῃ.

Ἐγὼ δὲ πρὸς πάντας λαλῶ, ἀλλ' ὀλίγοι ἔσονται ἐκεῖνοι, οἵτινες τὸν λόγον Μου ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου ἐπαναστήσωσι. **Θεὸς οὐ δίδει τοῖς πᾶσι τὸ Ἔλεος, ἀλλ' ἐκείνους, οὓς ἀξίους τοῦ ἐλέους Αὐτοῦ νομίζει. Οἱ δὲ τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ληψάμενοι καὶ ἀνάξιοι αὐτοῦ καταστάντες, οὐκ ἐν τῇ ὀργῇ Αὐτοῦ ὑποπέσωσιν, ἀλλ' ἐν νέαις δοκιμασίαις τεθῶσιν, ἵνα ἡ πρὸς αὐ τοὺς προσφερομένη Χάρις τὴν ἀξίαν τοῦ Ἐλέους Αὐτοῦ ἀπόδοσιν ἐπενέγκῃ, οὐ μόνον**

αὐτῷ, ἀλλὰ καί τοῖς ἀνθρώποις, τοῖς ὑπὸ τῆς Χάριτος ταύτης ἐλεουμένοις. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ πάντα προσέρχομαι, ἀλλὰ εἰς οὐδένα τὴν αὐτὴν Χάριτα δωρῶ.

Ἐκείνους δέ, οὓς ἐξελεξάμην διὰ τὴν Χάριν τοῦ Ὀνόματός Μου, διαφυλάσσω δι' Ἐμαυτὸν καὶ ὄχι διὰ τὸν κόσμον, ὃν ἡ Χάρις αὕτη ἐξυπηρετεῖ. Πᾶς δὲ ὁ τὴν Χάριτα λαβών, ταύτην ἐπιλαβόμενος, οὐ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ δοκιμασίαν μόνον μαρτυρήσει, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν δοκιμασίαν ἐκείνων, οἵτινες τῆς Χάριτος ταύτης μεταλήψονται. Ἐκεῖνος δὲ ὅστις τὴν Χάριτα ταύτην διὰ τὴν μετάληψιν ταύτην ὡς σκοπὸν τοῦ βίου αὐτοῦ ἔθετο, **οὐκ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐπαναζήσει, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον, ὃν εἰς αὐτὸν πρὸ τῆς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἰσόδου του τῷ ὑπεσχέθην.** Οὐδεμίαν δὲ ἀμοιβὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἂς μὴν ἀναμείνῃ, διότι πᾶσα ἀμοιβὴ ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων ἐπιγενομένη ἀτελὴς ἐστίν, ἡ δὲ ἐξ Ἐμοῦ ἀμοιβή εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα αὐτὸν ὠφελήσει καὶ ἐπαξιώτερον πάντων τῶν ἐν τῇ γῇ ἀγαθῶν αὐτὸν ἀμείψει.

Οὐ δὲ πρὸς αὐτὸν ποτὲ μεταστραφήσεται ἡ Ἀγάπη Μου, ἀλλὰ ἐν μέσῳ τῆς καρδίας αὐτοῦ βασιλεύουσα καὶ αὐτήν πληροῦσα ἐπιζητήσει, ἵνα ἐκ τοῦ ἐκχειλίσματος αὐτῆς τὸν κόσμον ἀγάπης πληρώσῃ καὶ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ δι' αὐτῆς ἐπιδιώξῃ. **Ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιθυμῶ, ἵνα καταστήσω ὑμᾶς Κοινωνοὺς μόνον τῆς Ἀγάπης Μου ταύτης, ἀλλὰ καὶ πασῶν τῶν Ἐπαγγελιῶν Μου ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι διὰ τῆς πρὸς ὑμᾶς Χάριτος ἀποκαλυφθήσονται διὰ τὴν τελειότητα ὑμῶν καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου.**

Ἀλλ' ἵνα ἡ Χάρις αὕτη καταφανεστέρα εἰς πάντας ἐπιγενῇ ἐν τῇ ἀλληλουχίᾳ τῶν χαρισμάτων αὐτῆς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἔργου Μου, ἀνάγκη πᾶσα ἵνα πιστῶς πάντα τὰ πρὸς ὑμᾶς ὑπαγορευόμενα τηρήσητε. Ἐὰν δὲ αἱ δοκιμασίαι ὑμῶν ἐν τῷ κατακορύφῳ τῆς ὑπομονῆς καὶ ἐγκαρτερήσεως ὑμῶν ἀνέλθωσιν, μὴ διασαλευθῆτε ἐν ταῖς προσδοκίαις ὑμῶν. Οὐδεμία δὲ εἰς ὑμᾶς δοθήσεται δοκιμασία καὶ πόνος, ἄνευ σκοποῦ καὶ πρὸς ὠφέλειαν ὑμῶν. Τοῦτο γινώσκοντες δὲ ἐγκαρτερεῖτε.

Ἐγκαρτερεῖτε ὑπομένοντες καὶ δοκιμαζόμενοι τὴν προσδοκίαν τῶν πρὸς ὑμᾶς μελετωμένων. Ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες πάντα τὰ ὑπ' Ἐμοῦ ἐξαγγελλόμενα δὲν ἐτήρησαν, ἢ κακῶς ταῦτα μεθερμήνευσαν, ἢ οὐκ ἐπαξίως αὐτὰ ὑπεβάσταξαν, ἐν δοκιμασίαις μὲν τὸν βίον ἀπολήψονται, τάχιον δὲ καὶ πάλιν ἐκ νέου καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ τὰ ἴδια ἐπαναφερθήσονται, ἵνα μὴ τῆς πρὸς αὐτοὺς γενομένης Ἐπαγγελίας καὶ Χάριτος στερηθῶσιν.

Ἐγὼ δὲ ὁ γινώσκων πάσας τὰς βουλάς ὑμῶν καὶ πάντα ὅσα ἐν τῇ ψυχῇ ὑμῶν κατ' ἰδίαν τεκταίνονται, οὐκ ἀπολείψω σας. Ράδιον γὰρ ἐστὶν εἰς Ἐμὲ τὴν ζωήν Μου παρίδω καὶ τοῦ δυνατοῦ καταλήψειεν ἢ τὴν ἐν τοῖς ἔργοις Μου δοθεῖσαν Χάριν ἢ ὑπόσχεσιν ἀθετήσω. **Ἐκεῖνοι ὅμως, οἵτινες ἀναξίως τὰς Ἐπαγγελίας Μου ἔλαβον ἢ καὶ πάντες ἀκόμη οἳ τοὺς λόγους Μου ἠθέτησαν, οὐκ ὑπ' Ἐμοῦ διὰ τοῦτο τιμωρηθήσονται, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῶν**

ἀθετοῦντος ἑαυτοῦ.

Ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς λαλῶ οὐχὶ ὡς ξένος καὶ ἄφιλος, ἀλλ’ ὡς Πατὴρ ἀγαπῶν καὶ φιλῶν τὰ ἴδια Αὐτοῦ τέκνα. Δὲν ἐπιθυμῶ παρ’ ὑμῶν ἄλλο τι νὰ ἴδω, ἢ τὴν προσδοκίαν ἐπαξίου Πατρὸς παρὰ τῶν τέκνων Του. Δὲν ἐπιθυμῶ ἵνα φιλῆτε Με ὥς τινα ὑπὲρ ὑμᾶς καὶ ἄνωθεν ὑμῶν ἐπιβαλλόμενον, οὗ ὁ φόβος τοῦ σεβασμοῦ ἐξ ὑμῶν δύναται νὰ προσβάλλῃ ἢ δυσαρεστήσῃ.

Ὁμιλῶ ὡς Ἀδελφὸς ὑμῶν καὶ ἔτι πλέον ὡς Θεράπων τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός σας. Ἐγὼ μὲν πάντας ἠλέησα καὶ τοὺς πάντας προθύμως Εἰμί ὡς δοῦλος ἐξυπηρετεῖν, ἂν ἐκ τῶν λόγων Μου συνετιζόμενοι τὸ ὄφελος τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς ἐπεδιώξαντο. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀμοιβήν τινὰ διὰ τὰς ὑπηρεσίας Μου ζητῶ, ἢ τὸ ὄφελος καὶ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἰδίας των ψυχῆς ἐν τῷ Κόσμῳ, δι’ ὅσα συγκατατεθέντες διά τοῦτο Μὲ ὠφέλησαν καί ὑπακούσαντό Μοι. Ἐγὼ δὲ πρὸς ὑμᾶς νῦν στρεφόμενος ὡς πρὸς ἴδια τέκνα, τῶν ὁποίων τὴν ὠφέλειαν καὶ τὴν δόξαν ἐπιζητῶ, **καθικετεύω ὑμᾶς ὡς Θεράπων σας, ἵνα πράξητε πάντα ὅσα ἡ σωτηρία καὶ ἡ ὠφέλεια τῆς ψυχῆς ὑμῶν ἐπιζητεῖ.**

Ἐν πρώτοις προοπαθήσατε νὰ καταστῆτε ἀγαπητοὶ ὡς πρὸς τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς καὶ τὸ σῶμα, διότι οὐδεὶς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐμίσησεν, ἀλλὰ προσφιλεῖς πρὸς πάντας τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην ὑμῶν. Ἀποβάλατε πάντα ὅσα ἡ ματαιοφροσύνη τῶν ἀνθρώπων ἐπιφυλάσσει ὑμῖν καὶ ποτισθῆτε ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ καταστήσωσιν ὑμᾶς τελειοτέρους.

Ἐὰν δέ τις ἐξ ὑμῶν δὲν δύναται ν’ ἀναλάβῃ τὸ μέγα τοῦτο καὶ βαρὺ διὰ τὴν ποτισθεῖσαν ἐν τοῖς ἐγκοσμίοις ψυχήν του φορτίον, δύναται νὰ ἀποχωρήσῃ καὶ ἀπομακρυνθῇ Ἐμοῦ καὶ πάσης Ἐπαγγελίας Μου. **Εἶναι γὰρ καλλίτερον τὸ μή γινώσκειν τὴν Ἀλήθειαν καὶ ἀποφεύγειν αὐτὴν ἢ ταύτην γινώσκων ὑπὸ τοῦ ψεύδους νὰ ὁπλίζηται καὶ ἑαυτὸν καί τοὺς ἄλλους ἐξαπατᾶν.**

Ἐγὼ προσέρχομαι πρὸς ὑμᾶς ὡς Ἀλήθεια καὶ τὰ ἐκ τῆς Ἀληθείας προερχόμενα ἀγαθὰ πρὸς σωτηρίαν καὶ ὄφελος ὑμῶν διδάσκω, ἐὰν δὲ ὑμεῖς οὐ ταῦτα ἀκολουθήσητε, ἑαυτοὺς ζημιοῦτε καὶ τὴν ἀπάτην τῆς ψυχῆς ὑμῶν, ἥτις τὸ πρῶτον πάντων στερηθῇ ἐκείνων, ὧν ἡ Ἀλήθεια καὶ ἄνευ αὐτῆς κατέχει. Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ ἴδω ὑμᾶς φερομένους ὡς ἡ Ψυχή Μου ἐπόθησεν.

Ἐγὼ μὲν πρὸς Ἐμαυτὸν ἀνήκω καὶ εἰς οὐδένα κατέρχομαι, ἂν μὴ πρῶτον εἰς Ἐμαυτὸν προσελκύσω καὶ ἐναποθέσω, ἵνα καὶ οὗτος εἰς Ἐμὲ ἀνήκῃ καὶ Ἐγὼ εἰς αὐτόν. Ἐκεῖνος δὲ ὅστις πρὸς Ἐμὲ κατευθύνεται, εἰς ἑαυτὸν ἀνήκει καὶ οὐχὶ εἰς Ἐμὲ καὶ ἐὰν τοῦτο θελήσω, διατί ἡ θέλησίς του ἀποστερήσει Με τῆς ἐπιθυμίας Μου ταύτης. Ἐκεῖνος δέ, ὅστις εἰς ἑαυτὸν καὶ μόνον ἀνήκει καὶ τοῦ ὁποίου ἡ θέλησις ἐπιβάλλει τὴν ἐλευθερίαν τῶν δεσμῶν, αὐτὸς καὶ μόνον δύναται διὰ ταύτης νὰ

ἀνήκῃ εἰς Ἐμέ, ἀφοῦ Ἐγὼ ἤδη καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀνήκω εἰς αὐτόν.

Ἐγὼ δὲ πρὸς ὑμᾶς προσέρχομαι, ἵνα ποιήσητε πάντα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα Ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς ἐπιφυλάσσω ὡς ἔργον Ἐμὸν καὶ ὃ εἰς ὑμᾶς ἀνήκει. Ἐπὶ δὲ τῶν μέχρι σήμερον ἀνακοινωθέντων ὑμῖν συσκεπτόμενοι ἀναμείνατε τὴν ἐξ Ἐμοῦ ἐπαγγελομένην σας διαθήκην, ἵνα ταύτην τοῖς λοιποῖς συνανθρώποις ὑμῶν κηρύξητε.

14/12/1925